НАШ формат
ПРИГОДИ

Ніна Ягоджинська

КВЕСТ: ЗНАЙДИ «ЕНЕЇДУ»

Гумористично-пригодницька повість

Ілюстрації *Віталія Кобилянського*

«Наш Формат» · Київ · 2021

УДК 821.161.2’06-322.9-93
Я 30

Для дітей молодшого і середнього шкільного віку

Ягоджинська Ніна

Я 30 Квест: знайди «Енеїду» : повість / ілюстрації Віталія Кобилянського. — К. : Наш Формат, 2021. — 104 с. : іл. — (Серія «Пригоди»)

ISBN 978-617-7973-35-4 (паперове видання)
ISBN 978-617-7973-36-1 (електронне видання)

Вигадник-розбишака Арсен і його нерозлучний друг телефон Опанас намагаються знайти «Енеїду» — примірник рідкісного видання славетної поеми Івана Котляревського, який випадково загубила Арсенова мама, рятуючи сина після його чергової капості. Друзям допомагає кумедний собака Шубовсть, який до того ж увесь процес пошуків знімає на відеокамеру…

Навдивовижу хвацька й смішнюча повість Ніни Ягоджинської «Квест: знайди “Енеїду”» — переможець конкурсу «Напишіть про мене книжку» — твір, у героях якого сучасні українські діти неодмінно впізна́ють себе.

УДК 821.161.2’06-322.9-93

ISBN 978-617-7973-35-4 (паперове видання)
ISBN 978-617-7973-36-1 (електронне видання)

Усі права застережено
© Ніна Ягоджинська, текст, 2021
© Віталій Кобилянський, ілюстрації, 2021
© ТОВ «НФ», виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2021

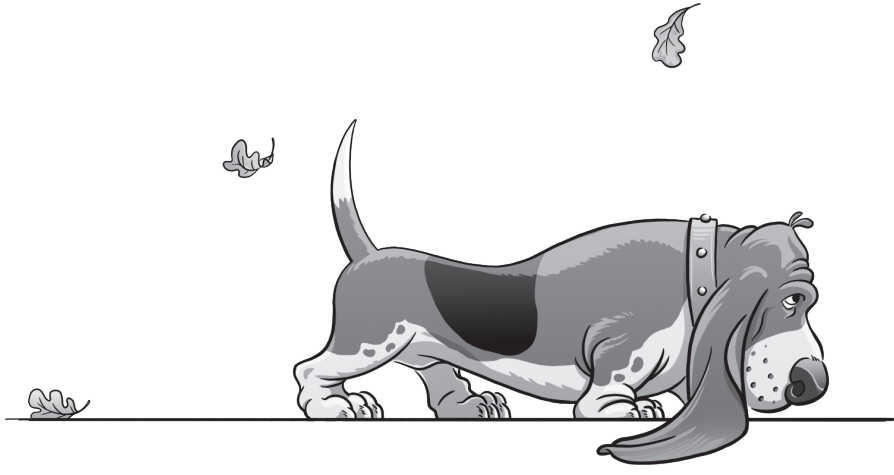

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**

РОЗДІЛ 1,

де ми знайомимося з Арсеном, його телефоном Опанасом, друзями та мамою, яка здатна вирішувати нестандартні проблеми, але губить дорогі книжки

Телефон згорнув усі свої контакти і спробував зігрітися. Не вийшло. Осінній вітер продував кишеню його власника і друга Арсена, й акумулятор стрімко втрачав енергію. Він краще волів би бути зараз вдома, заряджатися, слухати музику або показувати — ну й дивитися заодно — якісь цікавенькі відео.

Його друг кілька днів тому зламав верхню кінцівку. Довелося навіть відвідати майстерню з ремонту людей, тобто лікарню. Тепер вони проводили більше часу разом. Але сьогодні друг вирішив погуляти на вулиці зі своїми товаришами-людьми.

До речі, сам себе телефон називав Опанасом. Коли друг Арсен уперше його побачив, то здивувався: «Опа-на! Телефон? Дякую, матусю!» А вже від того «опа-на» до Опанаса лише пів кроку, чи не так?

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**

Арсен сидів на дереві й розмірковував, як пояснити мамі, чому він сюди поліз із загіпсованою рукою. Поки що нічого не вигадувалося. Добре, що мама працює неподалік, хлопці вже побігли по неї. А може, й навпаки — погано, бо часу вигадати поважну причину вже майже не було. Ну і нехай насварить, аби тільки зняла його звідси! Залізти нагору виявилося набагато легше, ніж спуститися.

А ось і вони! У кінці вулиці було видно мамину помаранчеву куртку. Логіка підказувала, що всередині в ній була мама, просто її ще не роздивишся. А оті дві постаті — Максим і Владик, Арсенові однокласники. Вони троє вже давно дружать. Так давно, що Арсен і не пам'ятає відколи. Але точно ще із садочка.

Поки Арсен згадував дитинство, мама підійшла ближче. Макс із Владиком трохи відстали і нерішуче тупцяли позаду. Правильно, не вистачало ще й їм потрапити під педагогічний удар.

Арсенова мама має дві суперсили. По-перше, вона дуже швидко читає. По-друге, вміє проводити педагогічну атаку, після якої хочеться стати ідеальною дитиною.

У розвитку першої суперсили мамі допомагає її робота. Вона бібліотекарка. А для розвитку другої у неї є Арсен.

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**

— Так... — мама поправила окуляри на переніссі вказівним пальцем. — І як тебе звідти діставати будемо?

Арсен вирішив промовчати. Якби він знав як, уже й сам зліз би із цього дерева-пастки.

— Ти там міцно тримаєшся? Десять хвилин іще посидіти зможеш? — мабуть, мама непокоїлася, щоб її син не впав і не зламав ще й другу руку.

— Зможу, — голос у Арсена чомусь охрип. Чи то від холоду, чи від передчуття прочуханки.

Усе-таки золота у нього мама. Ніяких тобі істерик, сварок. Треба зняти сина з дерева — отже, буде знімати. А всі розмови й виховання — то вже пізніше, коли все владнається. Арсен так і не зрозумів, чому тато з мамою розлучився. На його думку, вона — найкраща людина у світі.

— Зараз щось придумаємо. Пробіжусь-но я по квартирах, щось підходяще знайду.

Мама забрала із собою і Макса — може, доведеться якусь драбину допомагати нести.

Владик залишився з Арсеном. Наче сторож, який пильнує золоте яблучко. Арсен хихикнув сам до себе. Але тут усі веселощі в нього як рукою зняло. У двір заходила Настя! Та сама однокласниця, яка затялася виховати всіх на світі. Гіршого моменту й придумати було годі.

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**

Настя занадто добре вчилася, щоб бути справжнім другом. І виконувала всі десять мільйонів правил поведінки. Арсен підозрював, що деякі вона просто вигадувала.

— Добрий день, дядьку Іване, — голосом наслідної принцеси привіталася Настя з водієм вантажівки. Той саме витирав руки ганчіркою.

— Добрий, добрий, — погодився дядько Іван. — От якби ще колесо, зараза, не спускало ввесь час.

— Дядьку Іване, а хіба оте слово, що ви сказали, можна говорити?

— Кхм… гм… — закашлявся водій. — Ну, воно як… Ну, можна сказати, що й ні.

Але Настя вже втратила інтерес до водія. Тепер її очі лазером націлилися на Арсена. Хлопчик виразно відчував червону крапку на своєму чолі.

«За що-о-о?!» — подумки заволав нещасний. Жовтневі дерева обсипáлися всохлими листками, сумуючи разом із Арсеном. Рідна п'ятиповерхівка співчутливо дивилася на нього своїми вікнами, але нічим допомогти не могла.

— Бойко! У школу ти не пішов, а по деревах, значить, лазиш?!

Бойко — це Арсенове прізвище. Правда ж, солідно звучить — Арсен Бойко? Але в Настиному виконанні воно звучало аж ніяк не солідно,

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**

а ніби прізвище найзапеклішого ворога Всесвіту.

— Ану злазь негайно!

— А чого це ти розкомандувалася? — майже хором обурилися хлопці.

— І взагалі, я маю право сидіти на дереві! Я ж тобі не заважаю в нотатничках писати!

— От ви, значить, як! Зустрінемося в школі. Я все Марії Петрівні розкажу!

І Настя стройовим кроком, як солдат на параді, подалася геть.

— Хух, — здоровою рукою витер піт із чола Арсен, — пронесло.

— Ага, — підтакнув Владик, — навіть дивно, що так швидко.

Арсен знизав плечима. Хтозна — може, поспішала кудись. На шабаш відьом, наприклад.

Мама із Максом вийшли з під'їзду. На перший погляд, ніяких засобів, щоб зняти людину з дерева, вони не дістали. Хіба якусь канатну драбину Максим замаскував за пазухою.

Мама зупинилася, не дійшовши до хлопців, уважно поглянула на вантажівку. Хвильку подумала — і рушила до водія.

— Шановний! Почекайте! Добрий день!

Водій відчинив дверцята і, перекрикуючи мотор, гукнув:

— Га? Ви мені?

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**

— Так, так! Добрий день ще раз. У нас тут форс-мажорна ситуація, ви можете допомогти?

— Яка-яка ситуація?

— Надзвичайна! Треба дитину з дерева зняти. Залізти — заліз, а спуститися не може.

Тут Арсен насупився: яка він уже дитина в четвертому класі? Школяр, син, хлопець — людина, врешті-решт! От мама, так його присоромила перед людьми.

— Ага, це отой козак? Без проблем. Я зараз до дерева під'їду, і ми його на борт візьмемо. А звідти вже й на землю спустимо. Застрибуйте в кабіну, рятівники! Чіп і Дейл поспішають на допомогу!

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**

Макс не чекав, щоб його запросили вдруге, вмить опинився в кабіні. Поправивши окуляри, за ним сіла й Арсенова мама.

— Гей, малий! Той, що на землі! Чуєш? Я на тебе в дзеркало дивитимусь, а ти мені знак подавай, коли зупинятися. От тако руки схрести, зрозумів?

— Ага, — закивав Владик. Капюшон з його голови упав. Над вухом забіліла виголена пляма. Це сьогодні Арсен намагався електробритвою зробити Владику павутинку. Вони бачили таку в одного восьмикласника, і це було круто. Але щось пішло не так.

За десять хвилин Арсена успішно зняли з дерева. Водій побібікав і поїхав. А мама повела всіх додому пити гарячий чай і грітися. Всі вже й справді добряче змерзли на холодному вітрі.

Усією компанією сиділи в Арсена на кухні. Кожен отримав чашку липового чаю з медом, а телефон приєднали до зарядного шнура. На стіл мама виклала різні смаколики — і магазинні, й домашні. Арсен незграбно розмішував мед лівою рукою. Права ж бо була зламана.

— Ой, — раптом застигла мама, притиснувши руки до щік.

— Що?

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**

— Забула… — мама обвела всіх розгубленим поглядом.

— Що забула?

— Книжку. В машині. У вантажівці. З кишені виклала на сидіння, щоб не погнути, і геть про неї забула. Що ж тепер робити?

— То, може, нічого страшного? У нас он скільки книг. Просто напишеш, що вона загубилася, і віддамо до бібліотеки якусь іншу. Ти ж так робиш, коли читачі гублять бібліотечні книжки?

— Ні, не вийде, — мама навіть вказівним пальцем помахала в повітрі, — ніяк не вийде. Це взагалі книга для читального залу. Її навіть з бібліотеки ніхто не має права виносити. Я саме хотіла переписати з неї дещо, а тут до тебе довелося поквапитися. Ну я й поклала її навіщось до кишені…

— То купімо таку саму, і все! — подав голос Влад.

— «Енеїду» Івана Котляревського 1906 року видання? Не думаю… Вона дуже рідкісна. Якщо десь і знайдеться екземпляр, то про його ціну навіть подумати страшно.

Педагогічна атака скасовувалася. Мама була занадто засмучена.

Почитати опис, рецензію і купити на сайті **nashformat.ua**